

Edit: Tao là bố mày

Beta: Mày là bố tao

Ba năm

Cậu là giấc mộng đẹp chưa một lần thuộc về tớ nhưng tớ đã đánh mất cậu vô số lần, đến ước cũng chẳng dám.

Hôm nay tớ lại nghe bài hát kia. Rõ ràng không phải lần đầu tớ nghe bài hát ấy, nhưng lại là lần đầu tiên tớ nghe khi nhớ tới cậu.

Nhắm tính thời gian, năm nay đã là năm thứ ba rồi. Thật nhanh, đã ba năm rồi cơ đấy, thì ra tớ có thể thích một người lâu đến vậy.

Tớ vẫn còn nhớ như in lần đầu gặp cậu. Hôm ấy, cậu mượn bút mới tình đầu trong phòng thi, tớ không quen biết cậu nên chỉ vội vàng nhìn thoáng qua.

Lúc đó, tớ đã rung động ư?

Nói thật, tớ thực sự không biết.

Chỉ là sau này nhớ lại, hồi ức về lần đầu tiên gặp cậu đã khắc sâu trong tim tớ.

Chia lớp 11, chúng ta thế mà lại chung lớp. Nói thế nào nhỉ, lúc ấy, tớ đã rất vui.

Đây là duyên phận sao?

Cậu biết không? Càng trùng hợp hơn là, tớ và bạn gái cậu ở chung kí túc xá.

Thực ra lúc đó tớ vẫn chưa có tình cảm sâu đậm với cậu, chỉ là mỗi khi nhắc đến cậu trong kí túc xá, tâm tớ vẫn luôn hướng theo.

Trong lớp, khoảng cách từ chỗ cậu tới chỗ tớ dài như quãng đường từ Nam ra Bắc, cách xa nhau vô cùng, may sao vẫn cùng dãy.

Lúc học mệt rồi, tớ rất muốn bung xả theo bản năng đi gặp cậu nhưng lại sợ cậu thấy mặt xấu của tớ. Chỉ là tớ đã quên, cậu không bao giờ để ý tới tớ.

Lúc học mỹ thuật, tớ và cậu lại học khác lớp. Cách một bức tường, tớ chỉ muốn có thấu thị để được thấy cậu nhiều hơn. May mà tớ có thể lấy lý do ra ngoài gọt bút để thông qua kính cửa trộm ngắm cậu.

Nhưng không ít lần tớ thấy cậu và bạn gái vừa trò chuyện vừa vẽ tranh.

Dáng vẻ cười rộ lên của cậu, thật sự rất đẹp.

Đẹp đến nỗi tớ vĩnh viễn không thể quên.

Mỗi lần xuống nhà ăn, chắc chắn tớ phải đi qua nơi luôn có hình bóng cậu - sân bóng rổ.

Nhưng tớ chưa bao giờ dừng lại nhìn cho đã, còn hay đứng đằng xa vờ vịt sợ bóng đập vào dù ánh mắt vẫn dán trên người cậu không rời.

Kì thật, hiện tại tớ rất hối hận. Đáng nhẽ ra tớ nên dừng bước chân sợ hãi của mình lại, đứng tại chỗ, nhìn cậu, nhìn cậu chơi trận bóng rổ tuyệt vời ấy.

Lúc cậu quay đầu lại nhìn đám đông, có lẽ đã từng lướt qua tớ.

Cậu tin không?

Những gì tớ biết về cậu, là bạn gái cậu nói cho tớ hay.

Đêm nào cậu và cô ấy cũng gọi điện cho nhau sau khi đèn tắt, có lúc gọi tới đêm muộn, mà mỗi lần như vậy tớ đều đợi cô ấy gọi xong rồi mới đi ngủ.

Nhờ cô ấy, tớ mới biết thì ra cậu còn có em trai, em trai cậu cũng biết bạn gái cậu.

Thật vui khi tất cả mọi người đều biết.

Cậu biết không?

Cậu có rất nhiều quần áo nhưng món tớ thích nhất chính là chiếc áo hoodie cam kia.

Kiểu dáng tươi sáng, không thêm hoạ tiết gì khác. Tớ thích chiếc áo kia giống như thích cậu, đều không cần lí do, đều khiến trái tim tớ rung động.

Sau này, tớ muốn mua một chiếc cùng màu, cùng kiểu với cậu vô số lần nhưng không được.

Bởi vì tớ không tìm thấy...

Học kỳ II lớp 11, tớ vẫn cứ mãi miết tìm kiếm bóng lưng ấy, gương mặt ấy.

Là cô ấy cho tớ biết cậu và cô ấy đã chia tay.

Là cô ấy cho tớ biết cô ấy là mối tình đầu của cậu.

Là cô ấy cho tớ biết hai người đã hẹn hò được một năm.

Là cô ấy cho tớ biết cậu thường đi bar uống rượu vào cuối tuần.

...

Là cô ấy cho tớ biết rất rất nhiều chuyện về cậu.

Mỗi lần nghe cô ấy kể về cậu, tớ lại hiểu cậu thêm một chút, thích cậu nhiều thêm một chút.

Nghe nói bạn gái mới của cậu sắp nghỉ đông, nghe nói cô ấy học lớp 10, nghe nói cô ấy theo đuổi cậu, lại nghe nói cô ấy cũng học mỹ thuật...

Tớ vẫn còn nhớ như in ngày hôm ấy sau khi ăn xong bữa tối, tớ và bạn từ căng-tin bước ra thì bắt gặp cậu đang nói chuyện với bạn.

Từ đầu đến cuối tớ không nghe được gì, chỉ nghe thấy câu kia của cậu.

"Cầm lên được, cũng bỏ xuống được."

Cậu vẫn luôn rộng lượng như vậy, có lẽ vì thế mà cậu và mối tình đầu mới có thể thành bạn của nhau.

Tớ nhớ có một lần giữa giờ học, cậu bạn ngồi phía trước đang bàn về game mình chơi đêm qua, bỗng dưng cậu ấy nhắc tới cậu khiến tớ bần thần ngây ngốc.

Cậu ấy nói, đêm qua vì mãi nói chuyện với bạn gái mà cậu mãi vẫn chưa qua ải.

Bạn cùng bàn của tớ từng nói một câu, cho đến giờ tớ vẫn nhớ.

Cô ấy nói, cậu vì bạn gái mà không chơi game, là một chàng trai tốt.

Đúng vậy, cậu đúng là rất tốt.

Cậu là ánh mặt trời rực rỡ, ngay thẳng chính trực, ôn hoà lễ độ.

Ừm, tớ thích cậu như thế đấy.

Tớ nhớ có một lần chủ nhiệm lớp đưa chúng ta ra ngoài thực hành, thầy đưa cho tớ một chiếc điện thoại, yêu cầu tớ chụp vài tấm ảnh để vẽ bài cho đẹp.

Thầy nói, đó là máy của cậu.

Cậu biết không?

Tất nhiên tớ đã giật mình, tay thiếu chút nữa run lên.

Thầy còn nói, nếu tớ không biết cách sử dụng chiếc điện thoại này thì cứ hỏi cậu.

Nhưng thầy không biết lá gan của tớ quá nhỏ, nhỏ đến mức cậu ở trong nhóm lớp nửa năm tớ vẫn không dám thêm cậu, cũng không dám xem trang cá nhân của cậu.

Rõ ràng tớ đã tìm đủ loại lí do rồi.

Sau kì nghỉ đông, hình như còn khoảng 20 ngày thì tớ đăng kí tham gia trại đông, không ngờ rằng cậu cũng ở đó.

Ngày hôm ấy, tớ biết cậu thích uống Vượng Tử.

Nhưng tớ không thích, vì nó quá ngọt.

Cậu biết không?

Giờ nghĩ lại, tớ thấy mình hồi ấy ngốc thật sự.

Sau giờ học, tớ đi nộp học phí bỗng bắt gặp cậu đang đứng ở cửa phòng vẽ. Tớ nghĩ rằng cậu và tớ có mục đích giống nhau liền mừng thầm, tay cầm điện thoại bấm loạn xạ, không kịp được liếc nhìn cậu.

Đợi chừng năm sáu phút thì có một cô gái từ phòng vẽ bước ra, cậu lại gần cô ấy nói: "Sao lâu thế".

Cô ấy nói gì tớ không còn nhớ, nhưng bóng lưng hai người cùng nhau rời đi ngày hôm ấy, tớ không thể nào quên.

Thì ra cô ấy là bạn gái mới của cậu.

Sau khi dịch bệnh bùng phát, tớ đã không gặp cậu hơn nửa năm nay.

Gặp lại cậu vào đợt tập huấn, lần này cậu và tớ không có duyên, lớp của cả hai cách khá xa nhau.

Vì thế, phải đi qua chỗ cậu liền trở thành việc tớ nhất định phải làm mỗi ngày.

Nhớ những lần đi ngang qua nơi đó, cầu gỗ đều phát ra tiếng kêu kẽo kẹt, tớ vì muốn gây sự chú ý với cậu còn cố ý giẫm mạnh hơn.

Nghĩ lại thì, hình như cậu chưa bao giờ ngược lên nhìn tớ.

Nhà ăn chỗ tập huấn rất nhỏ, tớ có thể tia thấy cậu ngay từ ánh nhìn đầu tiên nhưng không ít lần bắt gặp cậu đang ăn cơm một mình.

Rõ ràng cậu có vô số bạn bè, tại sao vẫn một mình cơ chứ.

Đã rất nhiều lần tớ tự hỏi, nếu khi ấy tớ dũng cảm ngồi xuống cạnh cậu, liệu có xảy ra một cái kết khác hay không.

Sau này, kì thi mỹ thuật kết thúc, tớ trở lại trường học, cậu thì tham gia kì thi ở trường.

Cậu biết không?

Vì muốn nhìn thấy cậu nhiều hơn, tớ đã cố ý xin cha mẹ cho học ngoại trú, đáng tiếc là cậu không trở về.

Còn may, hai tuần sau tớ đã gặp lại cậu trong buổi tự học sáng.

Cậu ngồi cách tớ hai hàng ghế.

Vì cậu trở về, sân bóng rổ lại trở thành nơi tớ nhất định phải đi qua.

Tớ còn nhớ như in mùa xuân tháng tư năm ấy, cậu mặc hoodie màu vàng nhạt, mà tớ vừa khéo cũng có một bộ đồ y chang.

Ngày đó tớ đã nghĩ, ngày mai, tớ sẽ diện chiếc áo kia.

Ngày hôm sau tớ mặc thì cậu đã thay một bộ khác.

Mùa hè đến rồi, nắng như thiêu như đốt, gió cũng khô nóng vô cùng, kì thi đại học sắp tới gần, cậu cách càng lúc càng xa.

Tớ ước được đi cùng cậu vào những đêm học ngoại trú, nhưng khi qua đường Thịnh Phong, chúng ta lại mỗi người một ngã.

Cậu đạp xe đi không ngoảnh lại, gió thổi bên tai, tớ dừng bước chân.

Sau này, kì thi đại học kết thúc, cậu và tớ chưa từng tương ngộ.

Gió xuân thổi, cành liễu lay.

Cậu mãi mãi không biết, tớ thích cậu.

Lại thêm hai mùa xuân nữa, tớ lại thích cậu thêm một năm.

Tự thuật kết thúc.